

РЕШЕНИЕ

№ 3566

гр. София, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2062** по описа за **2023** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на началник – група в Отдел "Пътна полиция" при СДВР, против Решение № 207 от 12.01.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 11355/2022 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-000180/31.01.2022 г., издадено от началник - група в Отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на М. С. Ц., на основание чл. 175, ал. 3, предл. първо от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания "глоба" в размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение по чл. 140, ал. 1, във вр. с чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, като е отбелязано, че са му отнети 10 контролни точки.

В касационната жалба съдебното решение се оспорва като постановено при нарушение на материалния закон. Иска се отмяна на решението и потвърждаване на издаденото наказателното постановление.

Настоящият съдебен състав намира, че касационната жалба е процесуално допустима. Същата е подадена от надлежна страна, притежаваща правен интерес да оспори съдебния акт.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - редовно уведомен, не изпраща представител. Не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП дава мнение за оставяне в сила на решението на първата инстанция.

Административен съд – София – град, като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално ДОПУСТИМА като подадена в срока по чл. 211 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК.

Разгледана по същество и в пределите на касационната проверка по чл. 218 АПК, настоящият съдебен състав намира жалбата за ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С обжалваното Решение № 207 от 12.01.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 11355/2022 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-000180/31.01.2022 г., издадено от началник - група в Отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на М. С. Ц., на основание чл. 175, ал. 3, предл. първо от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания "глоба" в размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение по чл. 140, ал. 1, във вр. с чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, като е отбелязано, че са му отнети 10 контролни точки.

За да постанови оспореното съдебно решение, въззивният съд е приел, че на 25.09.2021 г., в [населено място], от полицейски служители е установено, че жалбоподателят управлява МПС - лек автомобил - "Ф.", с рег. [рег.номер на МПС], който е със служебно прекратена регистрация на 07.06.2021 г., по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Съдът посочва, че при съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити. По същество, съдът приема, че действително, от обективна страна се установява, че Ц. е управлявал чужд лек автомобил – собственост на Р. Д., като регистрацията на последния е била прекратена, на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но в конкретния случай не се доказва субективната страна на вмененото нарушение, тъй като наказващият орган не е изпълнил задължението си по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП да уведоми собственика за извършеното служебно прекратяване на регистрацията. Нещо повече, същият като лице, което не е собственик обективно няма как да узнае този факт.

Така постановеното решение е валидно и допустимо, но неправилно. Същото е постановено при правилно приложение на материалния закон.

Според правилото на чл. 140, ал. 1, изр.1 от ЗДвП, по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в текста на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, съгласно който се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

Разпоредбата на чл. 145, ал. 1 от ЗДвП вменява задължение на приобретателя на регистрирано пътно превозно средство в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба.

Нормата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП сочи, че се прекратява служебно регистрацията на регистрирано МПС на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Видно от оспореното НП, в същото е посочено, че регистрацията на МПС е прекратена на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, поради неизпълнение на задължението на собственика да регистрира придобитото от него превозно средство в двумесечен срок от придобиването. Действително, съгласно З.ДВ.П. в тази хипотеза администрацията не е длъжна изрично да уведоми собственика. Прекратяването на регистрацията обаче не възниква автоматично по силата на закона, а се извършва със съответен индивидуален административен акт – действие или изрична заповед, как точно, по делото не е установено. Т.н. „служебна дерегистрация“ безспорно засяга сериозно правата и интересите на адресата на акта, като притежава всички характеристики на индивидуален административен акт, посочени в чл. 21 от АПК. В разпоредбата на чл. 18б, ал. 1, т. 10 от НАРЕДБА № I -45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, е регламентирано, че прекратяването на регистрацията по чл. 18, т. 2 (служебно), се извършва по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. В, ал. 2 на същата разпоредба са изрично изложени случаите, при които се уведомява собственика, като т. 10 не е посочена. Това задължение на адм. орган е пропуснато в тази разпоредба, но това не означава, че такова не съществува в АПК, който е изцяло приложим в случая. При прекратяване на регистрацията по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, администрацията е задължена да уведоми собственика на МПС с прекратена регистрация. Същият като адресат на индивидуален административен акт има право да обжалва същия, като жалбата му би спряла изпълнението на акта при положение, че в закона не е предвидено предварително изпълнение. При липса на уведомяване на адресата на акта и собственик на МПС, просто няма как този акт да влезе в сила и респ. всякакви действия по ангажиране на адм.-наказателна отговорност за неизпълнението му, няма как да бъдат законно предприети.

При така установената фактическа обстановка, няма как да се приеме, че е доказано осъществяването от обективна и субективна страна на признаците на състава на нарушение по чл. 140, ал. 1, във вр. с чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Мотивите във въззивното решение за липса на осъществяване на състава на адм. нарушение, предвид невъзможността за узнаване на водача на факта на прекратяване на регистрацията също така се споделят от настоящия състав на съда, като в случая това води до липса на осъществен състав както от субективна, така и от обективна страна на състава на адм. нарушение по посочения текст от закона.

Предвид гореизложеното, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 207 от 12.01.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 11355/2022 г. по описа на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.